

Osudové problémy Smrť a božského

Martin Hlavňa

„Čo do...?!“ strhol sa Smrť o sediaci na záchode, keď sa všade rozozvučali alarmy. Náhlivo vyletel z obyčajnej plechovej kabínky v centrále osudu vybudovanom v priestore medzi vesmírmi Všehomíru.

„Šéfe! Systémy kolabujú!“ kričal jeden z technikov v riadiacom centre. „Máme už tri odvrátené úmrtia.“

„Štyri!“ panikáril ďalší.

„Ukludnite sa a vypnite ten hurhaj,“ prekričal ich boh smrti hromovým hlasom.

„Ty!“ ukázal skostnatenou rukou na najbližšieho technika. „Vysvetli mi, čo sa deje.“

„Nieкто nám zasahuje do osudu,“ zatľukal operátor niečo na klávesnici a priblížil niekoľko časových liniek. „Naprieč vesmírmi prežívajú ľudia, ktorí mali zomrieť.“

Smrť o zaškripal zubami. Zamračil sa a vložil si ich naspäť do úst. Čo sa to deje? O.S.U.D. doteraz fungoval bezchybne.

„Dôsledky?“

„Päť percentná divergencia a zhoršuje sa to. Ak nezomrú, príde k reťazovej reakcii a spadne celý operák.“

„Kto unikol?“

Na obrazovkách sa postupne objavili štyri fotky smrteľníkov aj s informáciami o nich a ich vesmíroch. Blondiak s jazvou na tvári bol čarodejným bojovníkom, ktorý mal padnúť rukou miestneho boha. Jeho primitívny svet bol v ostrom kontraste s pretechnizovaným mestským štátom, z ktorého pochádzala ďalšia preživšia.

Smrť a však viac zaujala posledná dvojica. Jedine oni dvaja pochádzali z rovnakého vesmíru. Kňaz z cirkvi čierneho peria, ktorá uctievala jedného z jeho učňov a napohľad bezvýznamný, priam až podozrivo obyčajný programátor.

„Hmm, šéfe, táto posledná duša tu má poznámku, ktorej nerozumiem. *Architekt. Reinkarnovať!* Viete, čo to znamená?“

„Hmm,“ zavrčal nespokojne Smrť o a obrátil sa, až za ním plášť divo zavial. Natiahol si kapucňu svojho čierneho plášťa a odišiel smerom k hangáru.

Technici na seba rozpačito pozreli. Jeden z nich nabral odvahu a rozbehol sa za ním: „Šéfe! Kam idete?“

„Na lov. Musím zistiť, čo sa to do riti deje.“

„Môžem ísť s vami?“ opýtal sa technik po krátkom zaváhaní.

Boh ustrnul uprostred kroku a otočil sa k nemu so zdvihnutým obočím.

„Ty chceš ísť so mnou? Čo si zač? Obyčajný operátor? Ako sa vôbec voláš?“

„Jean de Mijon,“ povzdychol si smutne informatik. „Viete, existujem tu už večnosť. Strašne dlho, ani neviem koľko vlastne. Robota je to stále rovnaká. Neľutujem, že som skončil tu, fakt je tu lepšie ako v pekle, no túžim sa pozrieť von. Aspoň na chvíľu.“

„De Mijon,“ zopakoval Smrťo, „Ty si ten, čo ho vyhodili z pekla? Čo zabíjal čertov a hľadal cestu do ďalšieho levelu?“

„Áno,“ pousmial sa pri tej spomienke, „potom ste ma zobrali k vám.“

„Hmm. Mohol by si sa mi hodiť. To meno sa mi však nepáči,“ boh v plášti nespokojne pokrútil hlavou. „Ak máš so mnou cestovať, musí to byť niečo, čo bude v ľuďoch budiť strach a hrôzu.“

„Takže môžem ísť?“

„A nech. Dávno som nemal učňa,“ mávol rukou majster. „Zo skrine si vezmi uniformu. Meno ti vymyslíme cestou.“

„Učňa?“ informatik udivene otvoril ústa, „Vy zo mňa chcete spraviť boha?“

„Aj tak ich budem vari potrebovať viac. Ak sa ukáže, že si tu niekto iba posral robotu, budú padať hlavy!“

Smrťo v hangári nostalgicky prechádzal pohľadom po všetkých svojich vynálezoch. Už dávno tu nebol. Motorová kosačka, traktorček, ba aj kombajn. Ó, to boli časy, keď v nejakom svete zúrili mor. Srdce mu clivo poskočilo.

Dnešná úloha si však vyžaduje delikátnu a presnú prácu. Zo steny zvesil kosu. Orcus. Brúsnym kameňom priostril čepeľ a skúsil ostrie prstom.

„Dostanem aj ja takú?“ ozval sa Jean oblečený do rovnakého čierneho plášťa.

„Možno raz,“ uchechtol sa starý boh, „teraz by si si akurát ublížil.“

„A čo ak dôjde k boju?“ nesúhlasil učeň.

„Mŕtvy budeš prd platný aj keby si mal raketomet. Ak sa tak budeš cítiť lepšie, vezmi si hento,“ ukázal na stenu.

„To sú nožnice na kríky,“ sklamane povedal nádejný bôžik.

„Ber alebo nechaj,“ pokrčil jeho čerstvý mentor ramenami a ráznym krokom prešiel cez celý hangár.

Pri zadnej bráne zastal a vytiahol spod plášťa mosadzný kľúč. S hlasným cvaknutím ho otočil v zámke. „Za týmito dverami je najväčšia šelma, ktorú tu máme.“

Novopečený učeň ho so zatajeným dychom nasledoval do stajne. Na zemi ležal na kost' vychudnutý, bledý kôň. Zdvihol hlavu a namáhavo sa postavil na nohy. V očiach sa mu mihla výčitka. Urazene odfrkol a namieril na nich svoj čierny roh.

„Boha, ja som o ňom vlastne nikomu nepovedal. Asi nevieš, či ho sem chodil niekto kŕmiť,“ poškrabal sa Smrťo na hlave.

Vydriapali sa na holý konský chrbát. Úbohému, storočia nekŕmenému zvieraťu, sa takmer podlomili nohy, no do cvalu sa pustil odvážne. Konečne si mohol natiahnuť údy.

„Ehm, šéfe...“ znervóznel technik, keď videl, že kôň plným tryskom smeruje k stene.

„Nič sa ty neboj.“

Konský roh sa zablysol a otvoril sa pre dnimi portál. Jean zaťal zuby. Podobným portálom cestoval len raz, keď ho sem Smrťo priviedol z pekla. Celý svet sa mu roztočil, no tak rýchlo, ako to začalo, tak to aj skončilo. Zrazu stáli na spálenisku. Vo vzduchu bolo cítiť mágiu, neďaleko ležalo mŕtve telo.

Statná postava s rohmi, Morenin súper a bývalý manžel. Černoboh.

„Zabiť boha, nezvládne len tak hocikto,“ zamrmlal si Smrťo a zosadol.

„Hlavne ak to nemá napísané v osude,“ ozval sa ženský hlas.

Obaja sa otočili k hlasu. Stála tam. Bledá. S dlhými čiernymi vlasmi. Nadpozemsky krásna, presne ako o nej hovorili miestne legendy.

„Čo ťa sem priviedlo, starký,“ spýtala sa ho Morena a zazrela na jeho kosu. „Snád' sa netrmáčaš toľkú cestu za jedným človečikom, čo unikol osudu.“

„Máš v tom prsty?“ zamračil sa Smrťo.

„Čo myslíš?“

„Neser ma a vyklop to.“

Morenine ústa vytvorili tenkú štrbinu.

„Nie. Nebudem ti však klamať, vyhovuje mi to. Neuvažoval si nikdy nad tým, že si to s osudom prehnal? Sme bohovia. Prečo si sami nevyberáme, koho vezmeme a koho necháme žiť trochu dlhšie.“

„Osud udržuje dokonalú rovnováhu,“ zapojil sa do rozhovoru de Mijon.

„A ty si kto?“ zazrela na neho a v očiach sa jej zaleskla vyhrážka.

„To je môj najnovší učeň. A má pravdu – vďaka osudu sa nemusíme báť, že sa ľudstvo premnoží, ani že ho vyvraždíme.“

Bohyňa krúžila okolo Jeana. Ladovým hnátom mu prešla po plášti, pohrdavo odfrkla. Nakoniec zastala pred ním a uprene sa mu zahľadela do očí. „Už si zobral život?“

„Čo? Ja... no...“

„Chceš sa stať jedným z nás, či nie? Mat' tú moc, no aj povinnosť. Vzrušuje ťa to pomyslenie? Byť tým, čo zabije a odviečie si dušu nebožtíka.“

„Nebud' k nemu taká krutá, dievčatko.“ rozrehotal sa Smrťo. „Je tu so mnou prvýkrát.“

„Len zisťujem, či vie, do čoho si ho namočil,“ pozrela sa na neho Morena chladne.

„Zistí to,“ mávol rukou. „Vráťme sa k téme. Kam išiel ten smrteľník?“

„Naozaj to musíš vedieť?“ nervózne sa ošivala.

„Dievčatko... štyria ľudia, čo nemali existovať, mi tu lietajú po vesmíroch a spôsobujú chaos.“

„A nemohol by aspoň jeden z nich prežiť?“ vyhrkla zúfalo.

„Čo s ním máš?“ zvolal hromovo.

Namiesto odpovede sa letmo dotkla bruška a sklonila pohľad k zemi.

„Nemôže prežiť ani jediný! To je moje posledné slovo! A teraz hovor! Kde je?! Hneď!“

Bohyňa sa rozplakala a klesla na kolená.

„Nebudem čakať večne!“ napriahol kosu. „Nemysli si, že na teba budem mierny, pretože si moja vnučka!“

„Je preč. Podľa osudu sa mali zabiť navzájom. No niekto zasiahol. Prišiel portálom, mal čierny plášť. Myslela som, že si to ty. Bol ďaleko,“ vyvalila sa z nej lavína slov, „a Mojmír s ním odišiel. Môj Mojmír!“

„Aj tak raz predsa musí zomrieť, to vieš,“ spustil Smrťo zbraň.

„Aspoň o tom porozmýšľaj, dedko. Možno jediná duša taký chaos nespôsobí,“ úpenlivo zaprosila.

„Nič ti nesľubujem,“ otočil sa starý boh na päte a vrátil sa ku koňovi.

„Čo teraz, šéfe?“

„Tento nám zatiaľ zdrhol,“ pokrčil ramenami, „ale myslím, že ešte na neho narazíme. Zatiaľ ideme ďalej.“

„Starký!“ zavolala za ním Morena, keď vysadali na koňa. „Dávaj si pozor na jeho meč. A povedz mu... že čerešňa nakoniec rozkvitne aj v Irii. On už bude vedieť, čo to znamená.“

Smrťo v zadumaní skrivil svoju vráskavú tvár, fl'ochol pohľadom na mŕtveho Černoboha a zazrel na vnučku. Kôň pod nimi nespokojne zafunel a rozbehol sa smerom k otvárajúcemu sa portálu. Prešli skrz. Kopytá zaklopali na betóne.

Tmavá ulica bola osvetlená svitom neónov. Obrovské sivé budovy sa týčili okolo nich ako mohyly. Nad mestom panoval čulý ruch vznášadiel.

„Vidia nás?“ ukázal Jean na skupinku ľudí zhrknutú pri rozbitej limuzíne.

„Smrteľníci? Svojím spôsobom áno, ale kým ich neoslovíme, tak nevnímajú našu prítomnosť,“ pokrútil Smrťo hlavou a vybral sa k troskám.

„Ten pád nemala prežiť,“ zamrmlal si sám pre seba.

Na zemi ležala mŕtvola zabalená vo vreci. Boh si k nemu bez okolkov kľakol a rozopol zips. Nikto ho nezastavil ani neokríkol.

„Vodič,“ nasal pach mŕtveho. „Duša je už preč. Mord si tu spravil svoju prácu. Aj keď...“

„Aj keď čo?“

„Musel zistiť, že tu mala byť aj ženská. Prečo na mňa nepočkal?“

„Nemohol vedieť, že prídete.“

„Mal predvídať.“

Smrťo prešiel k autu. Okolostojaci vyšetrovatelia sa mu uhli z cesty bez toho, aby mu venovali jediný pohľad. Pričuchol k sedadlu.

„Drž,“ podal kosu Jeanovi.

„Bola v aute. Nedávno. Cítim krv,“ klesol s nosom až na asfalt, „a ďalší pach. Bolo ho cítiť aj v Moreninom vesmíre.“

S nosom prilepeným na zem pokračoval štvornožky a ňuchal.

„Tu vošli do portálu,“ prehlásil a postavil sa. „Boli traja.“

„Hej! Kto ho zase otvoril?“ skríkol policajt stojaci pri nič netušiacom Jeanovi.

Učeň sa strhol a kosou ho škrabol. Chlap sa chytil za srdce a zrútil sa. Roztriasol sa a z úst sa mu valila pena.

„Ty idiot! Nebol ešte jeho čas,“ zavrčal Smrťo a vytrhol Jeanovi zbraň z rúk.

„Ne... nechcel som,“ habkal bledý Jean.

„Dávaj na to pozor!“

Hodnú chvíľu po ňom zazeral, kým sa upokojil a kývol smerom k mŕtvemu.

„Zobral si svoju prvú dušu,“ dodal.

„Omylom.“

„Smrteľný omyl,“ uškrnul sa Smrťo, „nie je to meno, ktoré by som si vybral, ale má niečo do seba.“

„Nie,“ pokrútil Omyl odmietavo hlavou.

„Áno,“ prikývol jeho učiteľ a zachechtal sa, až mu skoro zuby vyleteli z úst. „Poď, čaká na nás ďalší vesmír. Chceme vedieť, ako nezomrel ten kňaz.“

Betónový vesmír nechali za sebou a ocitli sa v tmavej pivnici. Tlmené svetlo petrolejových lúčok slabo osvetľovalo miestnosť.

„Preboha,“ stuhol technik pri pohľade na mŕtve ženské telo ležiace na zemi.

Bola nahá, nohy doširoka rozťahnuté. Oči neprítomne hľadajúce do stropu. Život z nich už dávno vyprchal. Zostal v nich len výraz plný strachu a bolesti.

„Najsvätejší ľudia bývajú niekedy tí najzvrátenejší,“ poznamenal starý boh hlasom plným výčitiek.

„Svätý muž tu chýba,“ opáčil s odporom v hlase Jean.

„Keby nechýbal, nemusíme sa sem unúvať.“

„Viete akým spôsobom mal zomrieť?“

„Brutálnym. Mala ho prekvapiť a dobodať hentým,“ ukázal Smrťo na stôl. „Skôr, než by jej ublížil. Hmm, nielenže unikol svojmu osudu, ešte zmenil aj ten cudzí.“

Ležala tam veľká bohato zdobená dýka. De Mijon ju zobral do ruky. Pri pohľade na mŕtvolu mu to došlo.

„To je obetná dýka. Takže to celé bol nejaký rituál?! Komu to slúžil ten kňaz?“

„Cirkev čierneho peria je zasvätená tunajšiemu kultu smrti,“ uhol pohľadom Smrťo.

„Čiže vášmu učňovi! To ste vedeli?! Čo žiada od svojich kňazov, alebo im minimálne dovolí robiť?“ zvýšil hlas.

„Nekrič po mne! Nie je to prvý ani posledný boh, ktorý žiada ľudské obete!“

„Nejde vôbec o to, že ju zabil, ale o to, čo jej urobil predtým.“

„Nevieš, či mu to kázalo náboženstvo alebo vlastná úchylnosť.“

„A vy viete?“

„Neviem. Nedokážem kontrolovať všetky časové linky sám. Preto mám učňov, preto som stvoril osud. Dostali iba pár pravidiel, ktoré mali dodržiavať. Toto by sa nemalo diať.“

„Nevyzerá, že by vám to fungovalo,“ odsekol a zúrivo zabodol dýku do stola. „Dúfam, že zdochnú v bolestiach – on aj ten jeho kňaz.“

„Možno budeš mať dnes šancu k tomu prispieť. Veci do seba začínajú konečne zapadať.“

„Vážne?“

„Dobre si ju obzri. Vidíš tie omrzliny, čo má na rukách? Ako mohli asi tak vzniknúť?“

„On mu ju držal?!“

„Vyzerá to tak. A vidíš tamto?“

„Čo?“

„Pozri sa sem,“ ukázal na malé ranky okolo omrzlín.

„Stopy po nechtoch?“ priložil Jean na porovnanie ruku k ranám.

„Nechtami by si nešiel toľko do krvi,“ nesúhlasil Smrťo, „a ešte jedna vec je čudná. Necítim tu žiadny z doterajších pachov. Kňazovi musel pomôcť dakto iný.“

„Sú dvaja?“

„Minimálne. A ak zachránili všetkých, majú štyroch smrteľníkov. Ale pochybujem, že by sa k nim ten posledný pridala.“

„To bol ten s tou poznámkou. Poznáte ho?“

„Vieš, čo znamená skratka O.S.U.D.?“

Jean pokrútil hlavou.

„*Operating system for Upcoming Death.*“

„Ope-čo?“

„Je to v takom archaickom jazyku. Národ, čo ho používal, snád' už aj vymrel. Rozprával ním architekt, ktorý mi to celé pomáhal navrhnuť.“ vysvetlil mu Smrťo, „Volne by som to preložil ako *Operačný systém blížiacej sa smrti*. Ale O.S.U.D. sa mi páčilo viac než O.S.B.S.“

„Takže on je štvrtý?“

„Linus Gates. Nezapamätal som si, pod akým menom žil tentokrát.“

„Prečo by ho ale niekto zachraňoval?“

„No jeden dôvod by mi aj napadol - zistiť, ako ten program funguje a aké má slabiny. Uvažuj nad tým – keby len tak niekoho unikol osudu, systém by sa z toho zotavil a prepočítal odchýlku. Ak ale udrieš na viacerých dôležitých miestach naraz, prepočet je pomalý a chyby sa začnú nabaľovať. Ono to nikdy nie je len o tom, že niekto, kto mal zomrieť prežil, ale o tom, že táto zmena začne ovplyvňovať aj ďalšie osudy. Ako o tom mohli vedieť? Myslím, že niekomu vadí spôsob, akým riadi životy. A ručím za to, že by sa rád videl na mojom mieste.“

„Naozaj by vás mohli nahradiť šéfe? Dodnes som vôbec nevedel, že je vôbec možné zabiť boha.“

„Čím menej ľudí o tom vie, tým menej sa ich o to bude pokúšať. Dá sa to – ak máš správnu zbraň. Obyčajná oceľ ho iba na chvíľu poraní. Zato ostrie vyrobené z temnocele...“ pozrel Smrťo na čiernu čepeľ svojej kopy.

„Takže by vás mohol zabiť hociktorý z učňov. Zradca môže byť potom ktokoľvek!“

„V podstate hej,“ zasmial sa učiteľ všetkých smrtí, „možno som si sám vycvičil kata, ale vôbec nemienim odísť bez boja. Dost' bolo tliachánin, nasadaj!“

***

V poslednom vesmíre sa ocitli na lúke obsypanej kvetmi. Slnko zapadajúce za obzor zalievalo celú krajinu oranžovým svetlom. Vzduchom sa niesli tisíce vôní, ktoré príjemne štekli v nose. Smrťo namosúrene zavrčal. Kvôli tomu smradu nič iné neucíti.

„Tušila som, že prídeš, braček. Je tu nádherne však?“ ozvalo sa mladé dievča stojace neďaleko.

Cez rameno mala prehodenú kosu a na sebe čierny plášť, ktorý nosila voľne rozopnutý. Bol jej jediným kusom odevu.

„Sestrička,“ kývol na ňu Smrťo, „čakáš na mňa?“

„Nestáva sa často, že sa mi dakto pokúsi ujsť,“ zasmiala sa dievčenským smiechom. „Vidím, že si priviedol aj nejakého fešáka.“

Fešák sa, červený ako paprika, snažil nezízať na mladú krásku.

„Pokúsi? Podarilo sa ti ho dostať?“

„Mhm,“ prikývla sladko a vykročila k Jeanovi.

„Volám sa Banshee, bohyňa smrti. A ty si?“ usmiala sa na neho.

„Ehm... Jean... Jean de Mijon... smrť... v zácvičku,“ koktal nervózne.

„Trochu tupý, ale inak vyzerá chutne. Môžem si ho nechať?“

„Nie. Je to môj nový učeň. Hovor mu Smrteľný omyl,“ zamračil sa Smrťo. „Počuj, čo tým myslíš, že si sa do toho vložila?“

„No podľa toho tvojho vynálezu tu mal ten chlap pokojne umrieť. Nuž, čakám, kým si hadisko v tráve urobí svoju robotu, keď sem portálom vbehne jeden z tých tvojich pajácov – veď vieš, v čiernom a s kosou – a všetko pokazí! Do roboty sa mi tu nikto nebude starať,“ milo sa usmiala a pofúkala si pazúriky.

„Hentam ležia!“ dodala a ukázala medzi kvety, pričom nespúšťala hladný pohľad zo Jeana.

Smrťo tam išiel a naozaj našiel dve skrvavené a dodriapané telá. Smrteľník bol určite jeho dávny priateľ. Musel byť. Takže nakoniec aj tak zomrel. Nevadí, nájde ho potom. Kým má stále moc nad dušami, ich dohoda platí. Linus sa zrodí znovu.

Zaujali ho omrzliny, okolo ktorých boli stopy po pazúroch. Telo architekta bolo stuhnuté a chladné. Musel byť mŕtvy už pár dní, ale prečo to systém nezaregistroval? Vedľa ležala postava v plášti, no po kose nebolo ani stopy.

Jean vykrikol.

Smrťo vyskočil na nohy a pozrel tým smerom. Jeho nový študent zápasil s Banshee. Kosu aj plášť mala hodené na zemi. Zúrivo mu pazúrmí driapala po tvári. Učeň si ju chránil rukami. Majster, ktorý vycvičil všetky smrti vesmírov, sa rozbehol. V okamihu bol pri nej a zdrapil ju za krk.

Vyšmykla sa mu. Bohyňa spravila salto vzad a pristála na všetkých štyroch ako zviera. So zasyčaním vycerila špicaté zuby. Zablykli sa čiernym kovovým leskom.

„Mala si spútať Smrťa!“ ozval sa Mord, vyliezajúci spoza skál.

Keď prišiel bližšie, Smrťo konečne ucítil hnilobný zápach, čo sa od neho šírilo. Na slnku sa mu bledo lesklo holé temeno a namiesto očí mal úzke zreničky. Jazykom rozseknutým napoly ochutnával vzduch.

Za ním vyšla trojica smrteľníkov. Mojmír, plecnatý blondiak s jazvou na tvári, zvieral v ruke meč. Kňaz Jonáš nesúci magickú palicu na dvojicu svojich súperov pohrdavo zazeral. Úradníčka Ember nemala žiadnu zbraň, no jej telo bolo prepletané elektronickými obvodmi a plné vylepšení.

„Neviedla som, že si privedie poskoka,“ odsekla bohyňa.

„Takže v tom ideš s nimi,“ zrúkol Smrťo na sestru. „Moja vlastná krv?!“

„Už nás unavuje, že sa musíme riadiť tvojimi pravidlami. Zlenivel si braček, nezvládaš svoju prácu. Je čas, aby si mi to prenechal.“

„Čiže to bol celé tvoj nápad?“

Škrekľavo sa zasmiala. „Snáď si nemyslíš, že nechám toho tupca, nech usadne na trón. Len my - rodení bohovia - máme mať to právo!“

„Banshee,“ zavrčal Mord, „takto sme sa nedohodli!“

„Braček! Si už starý a slabý, neubrániš sa nám! Odovzdaj mi moc nad dušami a ja ho prinútim k poslušnosti.“

Smrťo po nich prešiel pohľadom. Piaty na dvoch. Musí niečo vymyslieť.

„Nepodceňuješ ma, sestrička? A ty Morde myslíš, že traja smrteľníci ti tu pomôžu? Ani prd! Iba sa mi obrú o ostrie kopy a sú moji!“ naťahoval čas. „A čo Morena? Máte tu jej bojovníka, tiež v tom ide s vami? Kde je?“

„Ha! Tá ešte, aby tak zradila svojho deduška! Mojmírko bol tak zlatý, že nám sľúbil pomoc, ak ju necháme na pokoji,“ vysmiala ho sestra.

„Aj keby ste ma nejakým zázrakom porazili, čo potom. Jediné, čo dosiahnete, bude vojna o moc. Bezo mňa sa zožeriete medzi sebou.“

„Ubránime sa. Zničíme každého, kto sa nám postaví,“ povedala Banshee sladkým hláskom.

„Koľkých? Desat'? Sto? Tisíc? Budete ich musieť nahradiť!“

„Máš zastaralé názory,“ opáčil Mord. „Prečo musí jedna smrť spravovať len jeden vesmír?“

„Aj by ma zaujímalo, ako chceš cestovať Všehomírom bez Temnorožca, ale...“

„Ale už som cestoval všakže,“ uškrnul sa od ucha k uchu, „A pritom koníky poslúchajú všetky iba teba.“

Mocichtivý boh siahol rukou pod plášť a posmešne vytiahol čierny roh. Kôň pasúci sa neďaleko zdvihol hlavu od trávy a zavetril. Cítil mŕtveho druha. Výhražne hrabol nohou

a odfrkol. Tryskom vyštartoval. Prekvapený holohlavec tesne uskočil. Zviera vyhodilo zadkom a koplo ho zadnými nohami.

Smrťo neváhal a skočil k nemu, pripravený seknúť kosou. Mojmír mu zahradil cestu. Kontroval zbraňou, ktorú mu kedysi dávno nechala vyrobiť Morena. Čierne ostria sa zvonivo zrazili.

Banshee sa na neho rozbehla, no Jean ju ramenom zvalil na zem. Z hrdla jej vyšiel príšerný škrekot.

„Ember! Chyť ho!“ skríkol zo zeme sa dvíhajúci Mord.

Úradníčka sa prekvapivo rýchlo vrhla do akcie. Z ruky vysunula čepeľ. Smrťo odskočil. Sekol z otočky a prinútil ju ustúpiť. Prikrčil sa. Násadou kosy vyrazil Mojmírovi dych.

Kňaz vrhol zaklínadlo. Vzduchom leteli povrazy zvíjajúce sa ako hady, pripravené spútať ho v pevnom stisku. Smrťo ich s pohľadným odfrknutím presekol na dve polovice. Zablokoval Mordove seknutie.

Banshee na neho s krikom vyletela. Sebaisto skočila pripravená zaboriť mu do krku temnocel'ové tesáky, na ktoré pretvorila svoju kosu, a dokonat' bratovraždu. Cítila pod pazúrmí chladné telo najvyššieho boha smrti. Na okamih. Ušiel. Zúrivo vykrikla.

Smrťo od nich odskočil do bezpečnej vzdialenosti a letmo zazrel na svoje poškriabané rameno. Hneď sa však musel vyhnúť ohnivej guli, ktorá letela od trojice smrteľníkov. Nedarujú mu ani sekundu, aby sa mohol zorientovať. Tak dobre, bude sa musieť najprv zbaviť ich.

Odrazil ďalšie kňazove zaklínadlo. Ladne sa vyhol Mojmírovmu meču, piruetou uhol Ember. Dostal sa úradníčke za chrbát a využil príležitosť. Čepeľ kosy jej vyryla do chrbta brázd. Od rany sa šírila zlovestná mágia zakliata do ostria. Elektrické obvody implantátov sa prerušili. Úradníčkiným telom sa šírila skrat.

„Mojmír,“ oslovil Smrťo jedného z útočníkov. „Čo by ti povedala Morena?“

„Čo?“ stuhol bojovník s mečom na mieste.

„Teší ma, že chceš chrániť moju vnučku, ale naozaj by chcela,“ snažil sa mu zasadiť pochybnosti do hlavy, „aby si sa mi postavil s mečom v ruke?“

„Morena je tvoja vnučka?“

„Hej a viem aj, že ste milenci. Chceš jej zabezpečiť miesto v novom poriadku, chápem. Len aby neskončil skôr, ako začal.“

„Nepočúvaj ho,“ vložil sa do toho Mord. „Nemôže vyhrať.“

„Nemôžem? Jeden z vás už padol.“

„Obyčajná smrteľníčka,“ mávol rukou holohlavý boh.

„Vidíš to? Nie ste pre nich nič viac než nástroj, ktorý odhodia, keď ho už nebudú potrebovať.“

Mojmír sa cez rameno zamračene obzrel na Morda. Ruku s mečom nespúšťal.

„Nenechaj sa oklamať, chlapče,“ zasmiala sa Banshee. „Tento tu ťa nemilosrdne popraví, iba čo mu pomôžeš nás poraziť.“

„Morena čaká dieťa.“ pokračoval Smrt’o. „Tušíš, koho by mohlo byť?“

„Dieťa?“ zbledol bojovník.

„KLAMEŠ!“ zrúkla nahá bohyňa.

„Kto iný dokáže vycítiť novú dušu, ak nie ja?“ nedal sa prefiťkaný boh, „Mám ti odovzdať aj odkaz, vraj čerešňa rozkvitne aj v Irii.“

Mojmírovi vystúpili na čelo kropaje potu. Ruka s mečom sa mu zatriasla. Preglgol.

„O dôvod viac bojovať na našej strane,“ vykročil k nemu Mord a chytil ho za rameno. „Nechceš ho vidieť vyrastať?“

Mojmír mu pozrel do očí a na slizký úsmev, ktorý mal stále na perách.

„Nikdy by mi to neodpustila,“ zachroptel a vrazil mu meč do brucha.

Mord bolestivo zavil. Čierna čepeľ meča sa rozpálila bledým svetom. Mojmír vytrhol zbraň z božieho tela. Z rany sa valila horúca krv a s ňou opúšťali telo mocichtivého boha sily. Kolená sa mu roztriasli a podlomili. No duša sa úporne snažila držať tela.

Skôr než sa bojovník napriahol, aby ukončil Mordov život, sa po ňom so zúrivým zavytím vrhla Banshee. Zaspätkoval a uhol pazúrom. Keď sa na neho chcela znova vrhnúť ocitla sa zoči voči Jeanovi s nožnicami.

„Robíš si zo mňa prdel?“ zagánila na neho.

„Nič iné nemám,“ pokrčil ramenami a skúsil ju bodnúť.

Kňaz sa pustil do súboja s Mojmírom.

„Ty idiot! Mohli nás zachrániť!“ vykrikoval a vrhal jedno zaklínadlo za druhým. Mojmír uhýbal a skokmi sa k nemu približoval.

Smrt’o podišiel k Mordovi.

„Vždy som sa čudoval, čo spravila so svojou kosou,“ poznamenal.

„Ako mohla... smrteľníkovi?“ zadúšal sa krvou Mord a úporne sa snažil zdvihnúť ruku na obranu.

„Ale nakoniec musím po tvoju dušu aj tak prísť osobne.“

Švihol Orcusom. Mordova hlava sa oddelila od tela, kvety zvlažil krvavý dážď. Jeho duša bola v záblesku modrého sveta vyhnaná z tela a pripojila sa k miliardám stratených existencií.

Mojmír zarazil svoj meč do kňaza. Jonáš pre bohobijca nebol žiaden súper.

Banshee kľačala na Jeanovi a snažila sa ho uhryznúť. Odtláčal ju, no čierne kovové zubiská sa pomaly blížili k navretej tepne. Ľavé líco mal poškriabané. Nožnice špinavé od krvi ležali vedľa nich. Šialená bohyňa na ranu v ruke nedbala.

„Dost! Je koniec!“ okríkol ju Smrťo.

Zazrela na neho. Niesol dve kosy. Z druhej strany sa blížil Mojmir.

„Máš poslednú šancu, sestrička,“ zastal pri nej, „vzdaj sa.“

„A potom čo?“ odvrkla.

„Potom uvidíme, čo sa dá robiť.“

„Chod' do riti,“ vyštartovala po ňom a pazúrmu mu mierila na tvár.

Uhol. Oboma kosami ju sekol priamo cez hrudník. V jedinom záblesku modrej na zem dopadla mŕtvola.

Mojmir unavene klesol a zaboril si hlavu do dlaní. Smrťo zakryl sestru jej vlastným plášťom.

„Prečo si bola taká tvrdohlavá, sestrička?“

Svet zotrval na moment v úplnom tichu.

„Myslím, že teraz patrí tebe,“ pozrel Smrťo na Jeana a kývol k Mordovej kose.

„Naozaj?“

„Zaslúžil si si ju,“ prikývol unavene. „Keď dokončíme tvoj tréning, môžeš jedného z nich nahradiť. Ak chceš.“

„Chcem. Ďakujem.“

Ďalšie ticho narúšal len šum vetra. Smrťo uvažoval. Mysľou mu utekali ťaživé myšlienky a rozhodnutia. Nakoniec si povzdychol a zamieril k Mojmirovi.

„Čo s tebou, človečik?“

„Nerozhodol to už dávno osud?“ zdvihol Mojmir hlavu.

„Raz si mu už unikol.“

„Šéfe?“ zamračil sa Jean.

„Čo je?“

„Viete, že musí zomrieť, inak nebude systém stabilný. Kumulovaná chyba je už priveľká.“

„Systém, kvôli ktorému sa proti mne obrátila vlastná sestra. Systém, čo nedokážem kontrolovať. Kde si každý môže ohnúť pravidlá, ako sa mu páči.“

„Takže? Necháme ho spadnúť? Prečo sme teda bojovali?! Nakoniec to aj tak vzdáte!“ neveril Jean vlastným ušiam.

„Nechápeš ma môj Omylík,“ usmial sa smutne Smrťo. „To, čo chceli oni bol chaos. Vyvraždili by ľudstvo do posledného človečika. Ale nie som všemocný ani neomylný. Možno mali pravdu, že som si to všetko príliš zjednodušil. Je načase vymyslieť niečo iné.“

„Ale...“

„Žiadne ale. Ja som tu šéf. Ver mi, mám plán. Neskôr ti ho vysvetlím. Morena sa svojho milenca už určite nevie dočkať. A ja mám na ňu tiež zopár otázok,“ ukázal prstom na Mojmíra.

***

„Mojmír! Ty žiješ!“ vyhrkla prekvapene bohyňa, keď sa zjavili v jej paláci v Irii. Oči jej zaliali slzy šťastia.

„Je to pravda? Čakáš dieťa?“ vyhrkol Mojmír a hodil sa jej okolo krku.

Morena vzlykla a prikývla.

„Prečo si mi to nepovedala?“

„Mal si v osude písané, že sa ho nedožiješ,“ sklopila bohyňa hlavu.

„Ten osud sme trochu pozmenili,“ uškrnul sa Smrťo. „Mojmír si vybral, že sa postaví nakoniec na správnu stranu.“

„Veď si vravel...“

„Hej, hej systém padne. Možno sa to už stalo, to vyriešime. Iné som chcel. Dievčatko moje drahé, čosi mi musíš vysvetliť!“

„Čo?“

„Tento meč smrteľne zranil boha,“ namieril na ňu hrot čiernej zbrane.

„To je pochopiteľné, bol na to vyrobený.“

„Jediný kov schopný...“

„Je temnocel,“ skočila mu Morena do reči.

„Roztavila si svoju kosu?“

„Nepošlem predsa svojho milého do boja bez šance. Chcela som, aby sa postavil Černobohovi, nezabúdaj.“

„Ale, ako si...“

„Neminula som všetok kov len naň. Na to by ho bolo aj tak málo,“ prerušila ho a vytiahla spoza opaska malú čiernu dýku.

„Takže je zriedený. Preto nefungoval úplne,“ pochopil Smrťo a otočil hlavu k Mojmírovi.

„Vieš, že ti ho nemôžem nechať,“ dodal.

„To snáď už ani nebude potrebné,“ prešiel Mojmír Morene nežne po brušku.

„Už si tomu dala meno?“ zagánil na nich starý boh.

„Ak sa nenahneváš, starký,“ usmiala sa Morena, „chcela by som, nech sa volá po tebe.“
„A prečo nie po otcovi? Ved' si nás budú myliť,“ fľochol na ňu dotknuto.
„Ehm. Myslela som, že ťa to poteší. Nebyť teba otca nikdy by ho nespoznal.“
„No dobre dobre, robte si, čo chcete. Ja len, že... už teraz ľudia poriadne nevedia rozdiel medzi Smrťom a smrťou.“

„V tomto vesmíre bude jediný toho mena. Môj syn.“
„No určite, a v puberte sa začne túlať celým Všehomírom,“ odfrkol Smrťo.
„Dám na neho pozor. Sľubujem,“ rozosmiala sa Morena.
„V to dúfam.“
„A ak ho náhodou prídeš pozrieť, budeš pre neho Praded.“
„Tak starý hádam ešte nie som.“
„Šéfko, žijete od počiatku svetov,“ poznamenal Smrteľný omyl. Kapučňu mal natiiahnutú na hlavu a novú kosu hrdo držal v rukách.

„Ticho tam!“ odsekol Smrťo navonok chladne, ale Morene neušlo, ako mu šklbe kútikmi úst.

„Dávaj na ňu pozor,“ podal ruku Mojmírovi.
So Jeanom sa vybrali smerom k portálu. Skôr, než ním prešli sa naposledy obrátil na vnučku.

„A oné. Čo to malo znamenať s tou čerešňou?“ utrúsil ponad rameno.
„Tak ma volá, keď sme spolu sami. Čerešnička,“ odvetila Morena s miernym rumencom v tvári.

***

„Čo tu sedíte ako kvočky? Máme kopu roboty! Reštartujte! Hop hop hop, trocha života do toho umierania,“ zvolal Smrťo, keď vošiel do riadiaceho centra.

„Ale pane, celý osud sa zrútil,“ zaprotestoval jeden z technikov nechápavo.
„Nepotrebuje osud. Na začiatok to budeme robiť po starom. Dajte mi štatistiky. Chcem vidieť, ktoré vesmíry sú preľudnené.“

Celá sála ožila pohybom. Ozýval sa hurhaj a výkriky. Po niekoľkých minútach ožili obrazovky svetlom a začala sa zobrazovať tabuľka aj s číslami.

„Tam! Tých je skoro osem miliárd! Ohohó, toto už áno! Kým sa vrátim, zistite, kam sa zasa reinkaroval architekt. Budem ho potrebovať. Jean ideme!“ rozbehol sa Smrťo natešene do hangáru.

„Šéfe, kam?“ fučal za ním bývalý informatik.

To už sa Smrťo natešene štvoral do kabíny kombajnu. S burácaním naštartoval a do zásuvky vložil zopár úlomkov čierneho rohu.

„Naskoč si. Máme veľa práce,“ rozťahol sa mu na tvári šíalený úsmev, „čaká nás pandémia.“